

Sygnatura akt XVIII C 494/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 26 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Ławrynowicz

Protokolant: st.sekr.sąd. Karolina Jeżewska

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2018 r. w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa

(...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko

J. K. (1)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda 141.677,49 zł (sto czterdzieści jeden tysięcy sześćset siedemdziesiąt siedem złotych i czterdzieści dziewięć groszy) wraz z:

- odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, jednak nie wyższymi od odsetek maksymalnych, liczonymi od kwoty 128.533,78 zł od dnia 7 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty,

- odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 13.128,71 zł od dnia 8 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda 7.226,24 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

/-/ SSO Magdalena Ławrynowicz

Sygnatura akt XVIII C 494/18

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 8 grudnia 2016 r. powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie o zasądzenie od pozwanej J. K. (1) kwoty 141.677,49 zł, na którą składają się kapitał w wysokości 128.533,78 zł oraz kwota 2.463,17 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału, kwota 10.665,54 zł tytułem odsetek karnych, kwota 15 zł tytułem opłat i prowizji oraz o zasądzenie kosztów sądowych i innych kosztów.

Uzasadniając powyższe powód wskazał, że kwota dochodzonego przez niego roszczenia wynika z zawartej pomiędzy stronami umowy kredytu hipotecznego nr DK/KR-H./ (...) z dnia 5 lipca 2012 r. z późniejszymi zmianami. Powód wskazał, że pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej zobowiązania terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w umowie. Przy tym, powód wyjaśnił, że wskazana data wymagalności, tj. 7 lipca 2015 r. jest tożsama z dopuszczeniem się przez stronę pozwaną pierwszej zaległości w spłacie wymagalnych rat. W związku z powyższym strona powodowa pismem z dnia 21 grudnia 2015 r. wypowiedziała łączącą strony umowę kredytową. Powód nadmienił, że próba polubownego rozwiązania sporu nie powiodła się.

Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał niniejszą sprawę do Sądu Okręgowego w Nowym Sączu.

Pismem z dnia 10 stycznia 2018 r. stanowiącym uzupełnienie braków formalnych pozwu, powód sprostował treść złożonego pozwu wskazując, że wnosi o zasądzenie tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 3,99% od dnia 7 września 2015 r. do dnia 4 lutego 2016 r. oraz tytułem odsetek za opóźnienie w wysokości 10,00% od dnia 30 września 2015 r. do dnia 6 grudnia 2016 r. W piśmie tym, powód rozszerzył także żądanie pozwu wnosząc o zasądzenie: 1) dalszych odsetek za opóźnienie liczonych od należności głównej (niespłaconego kapitału), tj. kwoty 128.533,78 zł, w wysokości czterokrotności oprocentowania kredytu lombardowego NBP, które na dzień sporządzenia pozwu wynoszą 10,00% w skali roku, od dnia 7 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem, że w żadnym czasie ich wysokość nie może przekroczyć maksymalnych odsetek z tytułu opóźnienia, tj. w stosunku rocznym dwukrotności sumy stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych, 2) dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych w skali roku od kwoty 2.463,17 zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty w wysokości różnej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych, 3) dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych w skali roku od kwoty 10.665,54 zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty w wysokości różnej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych. Powód zaznaczył przy tym, że w stosunku do rozszerzonego żądania z punktów 2 i 3 powyżej, wnosi o zasądzenie odsetek ustawowych, zgodnie z art. 481 § 1 w zw. z art. 482 k.c.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 22 stycznia 2018 r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu nakazał pozwanej zapłatę na rzecz powoda kwoty 141.677,49 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego jednak nie wyższymi od odsetek maksymalnych liczonymi od kwoty 128.533,78 zł od dnia 7 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty, odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 13.128,71 zł od dnia 8 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.930,95 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty albo wniosła w tym terminie sprzeciw.

W dniu 12 lutego 2018 r. pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 22 stycznia 2018 r. zaskarżając go w całości. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 złotych oraz zwrotu kosztów doręczenia sprzeciwu.

W treści sprzeciwu pozwana podniosła zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu, wskazując, że od 2014 r. mieszka i pracuje w P..

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana zarzuciła, że powód pomimo spoczywającego na nim obowiązku w tym zakresie nie wykazał dochodzonego roszczenia. W tym zakresie pozwana podniosła, że powód winien dołączyć do pozwu wszelkie dokumenty, z których wynika, że określona wierzytelność rzeczywiście istnieje i dowody te winny wykazywać zasadność dochodzonego roszczenia w sposób nie budzący wątpliwości. Pozwana poddała też w wątpliwość, należyte umocowanie osób reprezentujących stronę powodową w toku postępowania, w tym zakresie wskazując, że pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym złożony został przez A. D., podczas gdy pozew znajdujący się w aktach sprawy oraz pismo procesowe z dnia 10 stycznia 2018 r. zostały podpisane przez D. D., który przedłożył pełnomocnictwo do działania jednoosobowo z datą ważności od dnia 30 marca 2017 r. Stąd też w ocenie pozwanej pełnomocnik ten nie jest uprawniony do dokonywania jakichkolwiek czynności procesowych na rzecz powoda przed tą datą. Przy tym, pozwana wskazała, że w aktach sprawy znajduje się pełnomocnictwo dla A. D., którego zakres jest tożsamy z zakresem umocowania dla kolejnego pełnomocnika. Pozwana zaprzeczyła też jakoby zawarła skutecznie z powodem umowę na warunkach określonych przez powoda. W tym zakresie pozwana podniosła, że powód nie wykazał umocowania osób występujących w jego imieniu przy zawarciu umowy kredytu. Pozwana zaprzeczyła, aby miał jej zostać doręczony wzorzec umowy, tj. regulamin kredytowania hipotecznego (...) Bank S.A., zaprzeczając jednocześnie by powód doręczył jej jakiegokolwiek inne wzorce umowne, natomiast niewłaściwe doręczenie konsumentowi wzorca umownego skutkuje brakiem związania konsumenta jego treścią. Pozwana zakwestionowała też fakt posiadania zadłużenia względem powoda. W tym zakresie pozwana podniosła, że przedstawiony na te okoliczność dowód w postaci wyciągu z ksiąg powoda został podpisany przez osobę nieuprawnioną. Powołując się

na art. 95 ust. 1a prawa bankowego pozwana wskazała, że moc prawna dokumentów urzędowych, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym, a zatem, nawet gdyby przyjąć, że wyciąg został sporządzony przez osobę uprawnioną, to i tak stanowi on jedynie dowód tego, że osoba podpisana złożyła oświadczenie woli w nim zawarte. Nadto pozwana wskazała, że przedłożona do akt sprawy historia rachunku po wypowiedzeniu/przewalutowaniu umowy kredytowej to jedynie kserokopia niepoświadczona za zgodność. Przy tym wskazała, że w jego treści widoczny jest podpis E. W., jednak powód nie przedłożył wraz z pozwem pełnomocnictwa udzielonego tej osobie. Takie same argumenty pozwana podniosła także do przedłożonego przez powoda dowodu w postaci tabel/wydruku komputerowego. Dodatkowo pozwana podniosła, że powód nie wykazał wypłaty pozwanej kwoty rzekomego kredytu. Pozwana zakwestionowała także wymagalność roszczenia dochodzonego przez powoda. W tym zakresie pozwana argumentowała, że powód nie wykazał umocowania osoby, która podpisała dokument oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Przy tym, w ocenie pozwanej z treści tego dokumentu, wynika, że wypowiedzenie składane jest na podstawie „Regulaminu kredytowania hipotecznego”, który jako wzorzec umowy nie został jej doręczony. Nadto zdaniem pozwanej powód nie wykazał spełnienia wszystkich przesłanek uprawniających go do złożenia wypowiedzenia umowy. Pozwana zarzuciła, że wypowiedzenie umowy nie zostało jej skutecznie doręczone, albowiem pod adresem widniejącym w umowie, tj. Z. K. 17/44, (...)-(...) G., nie mieszka od 2014, od kiedy pracuje i mieszka w P.. Z tej przyczyny oświadczenie o wypowiedzeniu umowy zostało odebrane przez jej matkę. Pozwana wyjaśniła, że co prawda powyższy adres został powodowi wskazany jako adres do doręczeń, to jednak to nie zmienia faktu, że doręczenie winno nastąpić do jej rąk, ponadto pozwana informowała powoda telefonicznie o zmianie swojego miejsca zamieszkania i adresu do korespondencji. Pozwana podniosła także, że powód nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia w zakresie dochodzonych odsetek.

Postanowieniem z dnia 1 marca 2018 r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu stwierdzając swoją niewłaściwość, sprawę przekazał do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 lutego 2018 r. w piśmie z dnia 22 maja 2018 r. powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kwot zgodnie z żądaniem pozwu oraz o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych.

Uzasadniając powyższe, powód podniósł, że wbrew stanowisku pozwanej, przedstawione przez niego wnioski dowodowe w dalszych pismach procesowych nie są spóźnione w rozumieniu art. 207 § 6 i art. 217 k.p.c. Powód nie zgodził się też z podniesionym przez pozwaną zarzutem kwestionującym wartość dowodową przedłożonych przez niego kserokopii dokumentów. Odnosząc się do wątpliwości pozwanej wyjaśnił, że na dzień wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym jego pełnomocnikiem była wyłącznie A. D., a od dnia 10 stycznia 2018 r. pełnomocnikiem stał się również D. D.. Powód podniósł, że wbrew stanowisku pozwanej przedłożył on dokumenty wykazujące wartość zadłużenia w postaci rozliczenia szczegółowego kredytu przed wypowiedzeniem oraz po wypowiedzeniu. Dalej powód wskazał, że umowa kredytu jest objęta obowiązkiem zachowania formy pisemnej, jednak ustawa prawo bankowe nie przewiduje rygору nieważności. Przy tym powód wyjaśnił, że środki kredytowe pozwanej zostały uruchomione zgodnie z dyspozycją. Tym samym mając na względzie, że powód wypełnił swój obowiązek postawienia do dyspozycji środków finansowych w ramach kredytu i ich wydania, a pozwana środki te wykorzystwała zgodnie z przeznaczeniem, a następnie przystąpiła do spłacania kredytu, tym samym obie strony przystąpiły do wykonania umowy. Stąd też wbrew zarzutom pozwanej, w ocenie powoda, doszło do zawarcia pomiędzy stronami umowy, a forma pisemna potwierdzała wyłącznie warunki, na jakich kredytu udzielono pozwanemu. Dodatkowo powód powołał się na regulację art. 97 k.c. wskazując, że umocowanie do działania w imieniu przedsiębiorcy na podstawie tego przepisu ma charakter prawny pełnomocnictwa. Co do kwestionowanej przez pozwaną skuteczności doręczenia jej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu, powód wyjaśnił, że przesyłka została przez niego wystosowana na posiadany, wskazany przez pozwaną adres i nie sposób obciążać powoda negatywnymi konsekwencjami braku odbioru przesyłki przez pozwaną. Nadto powód wyjaśnił, że pozwanej, wbrew jej stanowisku przedłożono umowę, regulamin oraz formularz informacyjny i pozwana miała możliwość zapoznania się z treścią dokumentów, jak też wyjaśnić ewentualne wątpliwości ich dotyczące.

W piśmie procesowym z dnia 26 czerwca 2018 r. strona pozwana podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie, dodatkowo zarzuciła niezwiązanie jej postanowieniami niedozwolonymi stosowanymi przez powoda w umowie kredytowej oraz pozostałych dokumentach przedłożonych przez powoda. W ocenie pozwanej umowa kredytowa zawiera szereg postanowień stanowiących klauzule niedozwolone w rozumieniu art. 385¹ k.c. Strona pozwana wskazała, że jej zdaniem do klauzul takich należą postanowienia § 8 ust. 1 lit. a) i b) umowy kredytowej albowiem pozostawiają pełną dowolność po stronie banku i nie określają jasnych, przejrzystych, sprawdzalnych i obiektywnych kryteriów dając tym samym bankowi w tym zakresie (wypowiedzenia umowy) swobodę i dowolność. Zdaniem pozwanej kwestionowane postanowienia wypełniają swoją dyspozycją cechy kilku klauzul z tzw. szarej listy klauzul niedozwolonych. Pozwana zakwestionowała także zapis umowy kredytowej, zgodnie z którym, przed jej zawarciem pozwana otrzymała odpowiednie dokumenty dotyczące przedmiotowej umowy, zapoznała się z nimi i zaakceptowała ich treść. W tym zakresie pozwana podniosła, że zapis taki przerzuca na konsumenta ciężar udowodnienia, że nie otrzymał określonych dokumentów, co w konsekwencji stawia go w zdecydowanie gorszej sytuacji niż przedsiębiorca.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana J. K. (1) w dniu 16 maja 2012 r. złożyła w oddziale powoda (...) Bank S.A. w G. wniosek o udzielenie kredytu hipotecznego na łączną kwotę kredytu w wysokości 140.000 zł. Jako cel kredytowania w treści wniosku wskazała zakup mieszkania położonego w G., przy ul. (...). Lokal ten wskazany został również przez pozwaną jako przedmiot zabezpieczenia udzielonego kredytu. W treści wniosku oznaczona została waluta, w jakiej nastąpić miało finansowanie oraz rodzaj rat – złote polskie. Określony został także czas obowiązywania umowy oraz termin uiszczania kolejnych rat. W treści wniosku pozwana udzieliła także informacji dotyczących jej zatrudnienia, w tym wysokość osiąganego wynagrodzenia za pracę. Jako adres zameldowania pozwana we wniosku wskazała ul. (...) G.. Ten sam adres pozwana wskazała jako adres do korespondencji. We wniosku pozwana wystąpiła także o ustanowienie hipoteki w akcie notarialnym na zabezpieczenie zobowiązań wynikających z zawartej umowy kredytu.

Dowód: wniosek o udzielenie z dnia 16 maja 2012 r. (k. 174 – 185).

Powód zawarł w dniu 5 lipca 2012 r. z pozwaną umowę kredytu hipotecznego nr DK/KR-H./ (...), którą pozwanej udzielony został kredyt hipoteczny na wykończenie, remont i modernizację nieruchomości mieszkalnej w wysokości 22.000 zł i zakup nieruchomości mieszkalnej na rynku wtórnym w wysokości 110.000 zł oraz umowę pożyczki nr (...) na opłaty około kredytowe w wysokości 78,65 zł, inwestycję w Plan Regularnego Oszczędzania Zabezpiecz Przyszłości w (...) L. (...) na (...) S.A. w wysokości 4.500 zł, opłaty około kredytowe w wysokości 3.500 zł, zdrowy kredyt w wysokości 2.088,58 zł oraz ubezpieczenie nieruchomości od pożaru i innych zdarzeń losowych w wysokości 1.872,52 zł. W treści umowy strony uzgodniły, że okres spłaty kredytu, jak i pożyczki obejmować będzie 360 miesięcy od dnia spłaty pierwszej raty zgodnie z harmonogramem spłat. Wyplata kredytu miała zostać dokonywana w transzach, pożyczki natomiast jednorazowo. Całkowity koszt kredytu na dzień sporządzenia umowy z dnia 5 lipca 2012 r. wynosił 176.364,77 zł, natomiast całkowity koszt pożyczki stanowił 14.985,31 zł.

W punkcie VI umowy określone zostały zamknięte katalogi warunków uruchomienia środków finansowych w ramach kredytu i pożyczki udzielonych pozwanej. Jednym z warunków uruchomienia środków z zawartej umowy kredytu, było przedstawienie przez pozwaną oryginału wypisu aktu notarialnego dotyczącego nabycia nieruchomości.

Zgodnie z punktem VIII umowy w części pt. Informacje dodatkowe uzgodniono, że pozwana zobowiązana jest do spłaty kredytu i pożyczki każdego 7 dnia miesiąca kalendarzowego.

W treści umowy, w jej części ogólnej, w § 8 strony uzgodniły, że powód ma prawo wypowiedzieć umowę kredytu oraz umowę pożyczki z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, m.in. w przypadku: niewykonania lub nieterminowego regulowania przez kredytobiorcę zobowiązań wobec banku, to jest w przypadku, gdy kredytobiorca zalega w całości lub części z zapłatą dwóch rat kredytu lub pożyczki i pomimo wezwania nie spłaci zaległości w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

Przed zawarciem umowy kredytu w dniu 5 lipca 2012 r. powód udostępnił pozwanej do wglądu (...) Bank S.A. Zgodnie z § 18 ust. 1 tego dokumentu umowa mogła zostać rozwiązana przez Kredytobiorcę w każdym czasie poprzez dokonanie spłaty Kredytu i należnych odsetek, co powoduje wygaśnięcie umowy kredytu. Zgodnie z ust. 4 § 18 tego dokumentu pozwanej przysługiwało także prawo wypowiedzenia umowy w przypadku niez zaakceptowania zmiany Regulaminu i/ lub Tabeli Opłat i Prowizji Kredytobiorcy w ciągu 30 dni id daty doręczenia przesyłki informującej o zmianach.

Dowód: umowa z dnia 5 lipca 2012 r. (k. 44 – 50v), (...) Bank S.A. (k. 38 – 43v).

Pozwana zgodnie z wymaganiami określonymi w łączącej strony umowie kredytu przedłożyła w oddziale pozwanego w G. umowę sprzedaży z dnia 23 lipca 2012 r. na jej rzecz spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w G., przy ul. (...) wraz z oświadczeniem pozwanej o ustanowieniu na rzecz powoda hipoteki do kwoty 244.867,56 zł na nabywanym przedmiotową umową spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu w celu zabezpieczenia spłaty kapitału kredytu w kwocie 132.000 zł oraz kapitału pożyczki w kwocie 12.039,74 zł udzielonych jej na podstawie umowy kredytu nr DK/KR-H./ (...) oraz umowy pożyczki nr (...) z dnia 5 lipca 2012 r. oraz w celu zabezpieczenia spłaty odsetek od kapitału kredytu i kapitału pożyczki oraz odsetek karnych za zwłokę równych czterokrotności oprocentowania kredytu lombardowego, przyznanych kosztów postępowania oraz innych roszczeń o świadczenia uboczne (roszczeń o odszkodowanie za zwłokę, kosztów monitów, wezwań do zapłaty i zawiadomień, kosztów zaświadczeń, prowizji i opłat, kosztów wycen nieruchomości i audytów prawnych nieruchomości, kosztów ubezpieczenia nieruchomości – gdyby obowiązek ten obciążał Bank), wynikających z wyżej wymienionych umowy kredytowej i umowy pożyczki (§ 10).

Dowód: umowa sprzedaży oraz akt ustanowienia hipotek z dnia 23 lipca 2012 r. akt notarialny Rep A nr 3799/2012 (k. 164 – 165v).

W dniu 23 lipca 2012 r. pozwana podpisała dokument harmonogram wypłaty transz do umowy kredytu hipotecznego Nr DK/KR-H./ (...). Tego samego dnia pozwana podpisała w oddziale powoda także oświadczenie o ryzyku stopy procentowej i ryzyku zmiany ceny rynkowej zabezpieczenia do umowy kredytu hipotecznego nr DK/KR-H./ (...) oraz oświadczenie o poddaniu się egzekucji.

Dowód: harmonogram wypłaty transz do umowy kredytu hipotecznego Nr DK/KR-H./ (...), oświadczenie o ryzyku stopy procentowej i ryzyku zmiany ceny rynkowej zabezpieczenia do umowy kredytu hipotecznego nr DK/KR-H./ (...), oświadczenie o poddaniu się egzekucji z dnia 23 lipca 2012 r. (k. 166 – 169).

Kolejno w dniu 25 lipca 2012 r. pozwana złożyła własnoręczny podpis na dokumencie dyspozycji uruchomienia środków do umowy kredytu i pożyczki, wskazując odrębne konta dla wypłat środków w zakresie; zakupu nieruchomości, wykończenia, remontu i modernizacji, pożyczki oraz przystąpienia do planu regularnego oszczędzania zabezpiecz przyszłość.

W związku z powyższym, środki na podstawie dyspozycji powoda zostały uruchomione w dniu 30 lipca 2012 r.

Dowód: dyspozycja uruchomienia środków do umowy kredytu nr DK/KR-H./ (...) (k. 170), dyspozycja uruchomienia kredytu/polecenia przelewu (k. 171 – 172).

Od lutego 2015 r. pozwana zawodowo jest związana z P. w związku z zawarciem umowy o pracę z przedsiębiorcą, którego siedziba zlokalizowana jest właśnie w P.. Od lipca 2015 r. pozwana wynajmuje także mieszkanie w P..

Dowód: umowa o pracę z dnia 20 lutego 2015 r. (k. 107), umowa podnajmu lokalu mieszkalnego z dnia 22 lipca 2015 r. wraz z potwierdzeniami przelewów (k. 108 – 121).

W dniu 28 maja 2015 r. pozwana złożyła wniosek o restrukturyzację zadłużenia wobec powstałych zaległości w spłacie kredytu. Tego samego dnia strony podpisały aneks restrukturyzacyjny do umowy z dnia 5 lipca 2012 r., na mocy którego strony dokonały kapitalizacji wymagalnych wierzytelności, tj. zaległości pozwanej z tytułu umowy kredytu

wynoszących według stanu na dzień 25 maja 2015 r.: odsetki umowne wymagalne 1.373,75 zł, odsetki umowne niewymagalne 273,87 zł, odsetki karne 7,97 zł i koszty 60 zł w łącznej kwocie 1.715,59 zł poprzez ich doliczenie do kapitału kredytu. Wobec dokonanej kapitalizacji kapitał kredytu według stanu na dzień zawarcia aneksu wynosił 129.116,92 zł. Na mocy zawartego aneksu strony zmieniły na czas określony zasady spłaty kredytu, w ten sposób, że bank udzielił kredytobiorcy na okres 3 miesięcy, począwszy od 7 czerwca do 7 sierpnia 2015 r. karencji w spłacie raty odsetkowej. W związku z powyższym w okresie karencji kredytobiorca zobowiązany został do zapłaty miesięcznych rat w wysokości 335 zł każda, a spłaty te miały być zaliczane na poczet spłaty kapitału kredytu. Jednocześnie strony uzgodniły, że odsetki naliczone w okresie trwania karencji po jej zakończeniu będą podlegały kapitalizacji i zostaną doliczone do kapitału kredytu, na co kredytobiorca wyraził zgodę.

Dowód: wniosek o restrukturyzację zadłużenia z dnia 28 maja 2015 r. (k. 193 – 193v), aneks nr (...) do umowy kredytu hipotecznego Nr DK/KR-H./ (...) z dnia 5 lipca 2012 r. (k. 52 – 53v).

Ostatniej spłaty zobowiązań kredytowych w związku z zawartym aneksem restrukturyzacyjnym pozwana dokonała w dniu 26 sierpnia 2015 r. na kwotę 1.093,59 zł. Od września 2015 r. pozwana zaprzestała uiszczać jakichkolwiek kwot tytułem spłaty kolejnych rat zaciągniętego kredytu. W związku z powyższym według stanu na dzień 8 listopada 2015 r. pozwana zalegała ze spłatą trzech rat kapitałowych – za miesiące wrzesień, październik i listopad - w łącznej kwocie 712,06 zł oraz trzech rat odsetkowych w łącznej kwocie 1.243,28 zł.

Dowód: zestawienie spłat zobowiązań z umowy (...) -H./ (...) (k. 64 – 92).

Pismem z dnia 18 listopada 2015 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległości, powstałej w spłacie kredytu/pożyczki udzielonych na podstawie umowy nr (...) Bank S.A. obejmującej na dzień jego sporządzenia kwoty: 712,06 zł tytułem należności kapitałowej, 1.243,28 zł tytułem odsetek umownych, 8,33 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej oraz kwot 60 i 15 zł tytułem kosztów i opłat za czynności banku zgodnie z tabelą opłat i prowizji, pod rygorem wypowiedzenia powyższej umowy w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 18 listopada 2015 r. wraz z potwierdzeniem nadania korespondencji (k. 142 – 145).

Pismem z dnia 21 grudnia 2015 r. powód wypowiedział pozwanej umowę z dnia 5 lipca 2012 r. w związku z nieuregulowaniem zaległości w spłacie kredytu/pożyczki na podstawie zapisów Regulaminu kredytowania hipotecznego (...) Bank S.A. z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia wypowiedzenia. W oświadczeniu tym powód wskazał, że w następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia, całość środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami staje się wymagalna i podlega natychmiastowemu zwrotowi na rachunek banku wskazany w wypowiedzeniu. Jednocześnie w treści pisma powód poinformował pozwaną, że rozważy możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia przez powódkę całości zaległości obejmujących na dzień sporządzenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy następujące kwoty: 936,62 zł tytułem należności kapitałowej, 1.670,50 zł tytułem odsetek umownych, 15,73 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienia w spłacie należności kapitałowej, 75,00 zł tytułem kosztów i opłat za czynności banku zgodnie z tabelą opłat i prowizji. Oświadczenie to zostało skutecznie doręczone w dniu 4 stycznia 2016 r. na adres pozwanej wskazany w łączącej strony umowie kredytowej. Przesyłka pocztowa zawierająca oświadczenie o wypowiedzeniu została odebrana przez matkę pozwanej.

Dowód: oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy z dnia 21 grudnia 2015 r. wraz z dowodem zwrotnego potwierdzenia odbioru korespondencji (k. 55 – 57).

Wobec nieuregulowania zaległości w spłacie należności wynikających z umowy kredytowej nr (...) z dnia 5 lipca 2012 r. pismem z dnia 23 lutego 2016 r. powód wezwał powódkę, w związku z wypowiedzeniem tej umowy i postawieniem całej należności w stan wymagalności banku, do zapłaty należności obejmującej na dzień sporządzenia wezwania należności: 129.197,99 zł tytułem należności kapitałowej, 2.463,17 zł tytułem odsetek umownych, 502,44 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej oraz 15,00 zł tytułem kosztów i opłat za

czynności banku zgodnie z tabelą opłat i prowizji. Wezwanie to zostało wysłane do pozwanej w dniu 29 lutego 2016 r. na adres w G..

Dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 23 lutego 2016 r. wraz z dowodem nadania przesyłki pocztowej (k. 59 – 62).

Pismem z dnia 10 czerwca 2016 r. pozwana wystąpiła z ponownym wnioskiem o restrukturyzację zobowiązań wynikających z umowy kredytowej. W jego treści pozwana powołała się na regulamin kredytu hipotecznego i art. 75 § 2 i 75c Prawa bankowego wnosząc o zawarcie aneksu do umowy kredytu na następujących warunkach: 1. wyrażenie przez bank zgody na rozłożenie zadłużenia do stałej wysokości nie większej niż 700 zł oraz 3.500 zł w momencie podpisania umowy, 2. w związku ze zmniejszeniem wysokości raty wydłużenie okresu spłaty zadłużenia oraz 3. umorzenie naliczonych odsetek za opóźnienie. Uzasadniając powyższe pozwana wskazała, że z uwagi na niezależne od niej okoliczności nie jest w stanie wypełniać wobec powoda zobowiązań z zawartej umowy kredytowej w wysokości w niej określonej.

Na powyższe warunki powód nie wyraził zgody, powołując się na brak wpłat dobrowolnych na poczet spłaty zadłużenia oraz prowadzone postępowanie egzekucyjne pod sygn. akt KM 93/16.

Dowód: wniosek o restrukturyzację zobowiązań wynikających z umowy kredytowej z dnia 10 czerwca 2016 r. (k. 221-223v), pismo z dnia 29 czerwca 2016 r. (k. 224).

Zadłużenie z tytułu niespłaconego kapitału kredytu według stanu na dzień 7 grudnia 2016 r. wynosiło 141.677,49 zł, na które składały się następujące kwoty 128.533,78 zł tytułem należności głównej, 2.463,17 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 3,99% od dnia 7 września 2015 r. do dnia 4 lutego 2016 r., 10.665,54 zł tytułem odsetek za opóźnienia naliczanych od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 10,00% od dnia 30 września 2015 r. do dnia 6 grudnia 2016 r. oraz 15 zł tytułem opłat i innych prowizji.

Dowód: wyciąg z ksiąg bankowych numer (...) z dnia 7 grudnia 2016 r. (k. 34), historia rachunku po wypowiedzeniu/przewalutowaniu umowy kredytowej (k. 63).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie, powołanych wyżej, dokumentów.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd nie podzielił stanowiska strony pozwanej kwestionującego wartość dowodową przedstawionych do akt przez stronę powodową kserokopii dokumentów. W tym przedmiocie Sąd przychylił się do argumentacji strony powodowej, że jakkolwiek niepoświadczone kserokopie wprawdzie nie stanowią dowodu z dokumentu, w rozumieniu art. 244 i 245 k.p.c., to jednak nie są pozbawione mocy dowodowej. Strona może dowodzić swoje stanowisko w postępowaniu za pomocą wszelkich dostępnych środków dowodowych. Do takich środków zaliczyć natomiast można z pewnością kserokopie czy odpisy dokumentów.

W tym zakresie zasadnym jest odnieść się do stanowiska orzecznictwa, w świetle którego, tak samo jak odpis należy uznać także kserokopię za dokument stanowiący dowód istnienia oryginału i dlatego podlegający podwójnej ocenie. Raz jako dokument prywatny mający stanowić źródło wiadomości o istnieniu oryginalnego dokumentu, a drugi raz jako dokument prywatny mający stanowić źródło wiadomości o dochodzonym przez powoda roszczeniu (uchwała SN z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/94, LEX nr 4066). W niniejszej sprawie Sąd dokonał takiej oceny przedłożonych przez powoda kserokopii, nie znajdując podstaw by odmówić im wiarygodności. Dokumenty te bowiem były czytelne, jednoznaczne, a przy tym korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym stanowiąc spójną całość. Stąd też Sąd nie miał wątpliwości, że przedstawione przez powoda kserokopie stanowiły wiarygodne źródło wiadomości o istnieniu oryginalnego dokumentu, potwierdzając tym samym dochodzone przez powoda roszczenie, ostatecznie stanowiąc podstawę ustalonych w niniejszej sprawie okoliczności faktycznych.

Na rozprawie w dniu 5 czerwca 2018 r. pełnomocnik strony pozwanej cofnęła wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania pozwanej.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Przed rozpoczęciem rozważań prawnych w części merytorycznej dotyczącej oceny prawnej zasadności dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia, w niniejszej sprawie należy odnieść się do zasadniczego, procesowego zarzutu strony pozwanej jakoby powód nie wykazał dochodzonego roszczenia, zarówno co do zasady, jak i jego wysokości. Sąd nie zgadza się ze stanowiskiem strony pozwanej, jakoby w świetle art. 207 § 6 i art. 217 k.p.c. powód zobowiązany był już wraz z pozwem przedstawić wszelkie dowody potwierdzające zasadność żądania pozwu, stąd też wszelkie środki dowodowe złożone na późniejszym etapie postępowania winny zostać oddalone jako spóźnione. W tym zakresie Sąd popiera w pełni powołany przez powoda pogląd orzecznictwa, w świetle którego, powód jest co prawda zobowiązany, zgłosić już w pozwie twierdzenia i stosowne dowody do wykazania swojego roszczenia, jednak z reguły nie można wymagać, by były to twierdzenia i dowody, które zakładają określoną obronę pozwanego i jego stanowiska w kwestii istnienia stosunku prawnego będącego podstawą roszczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2006 r., I CSK 322/06, nie publ.). O tym, czy zaistniała potrzeba późniejszego zgłoszenia wniosków dowodowych decydują więc okoliczności i uwarunkowania związane z tokiem konkretnej sprawy, a przepisy o prekluzji dowodowej nie mogą być stosowane w sposób formalistyczny kosztem możliwości merytorycznego rozpoznania sprawy. Sąd powinien dokonać pogłębionej analizy dowodów zgłoszonych w pozwie w powiązaniu z treścią zgłoszonego żądania i dopiero na jej podstawie skonstatować, czy później zgłoszone dowody zostały zaferowane - przynajmniej *implicite* - w określonym przez ustawę terminie prekluzyjnym (wyrok Sądu Najwyższego: z dnia 30 października 2008 r., II CSK 254/08 nie publ., z dnia 15 listopada 2006 r., V CSK 243/06, nie publ.; z dnia 5 grudnia 2007 r., I CSK 295/07, nie publ.). Twierdzenia i dowody chociaż zgłoszone dopiero w toku postępowania, ale stanowiące rozwinięcie i sprecyzowanie twierdzeń oraz wzbogacenie dowodów przedstawionych w pozwie, a zarazem będące adekwatną reakcją na sposób obrony przyjęty przez stronę pozwaną, w zasadzie nie mogą być uznane za spóźnione w rozumieniu art. 479¹² § 1 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2008 r., III CSK 292/07, nie publ.). Wymogi prekluzji dowodowej określone w art. 479¹² § 1 k.p.c. nie powinny być rozumiane jako uzasadniające żądanie od powoda zgłoszenia wszystkich twierdzeń i dowodów uwzględniających każdą potencjalnie możliwą obronę pozwanego i prezentowanych przez niego twierdzeń w kwestii istnienia i treści stosunku prawnego będącego podstawą dochodzonego roszczenia (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 lipca 2008 r., III CSK 65/08, nie publ. i z dnia 8 lutego 2007 r., I CSK 435/06, nie publ.). Powyższe w ocenie Sądu należy adekwatnie odnieść do aktualnej regulacji art. 207 § 6 w zw. z art. 217 k.p.c. W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że zgodnie z art. 217 § 1 k.p.c. strona jest uprawniona aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Natomiast powód dodatkowe dowody, poza przedstawionymi wraz z pozwem, przedłożył już wraz z pismem procesowym z dnia 10 stycznia 2018 r., tj. jeszcze przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy i przed wydaniem nakazu w postępowaniu upominawczym tj. po przekazaniu sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego. Kolejne zaś dokumenty powód przedłożył wraz z odpowiedzią na sprzeciw w reakcji na stanowisko pozwanej podniesione w tym środku zaskarżenia, w celu odparcia jej wniosków i twierdzeń. Powyższe w ocenie Sądu spełnia dyspozycję przepisu art. 217 § 2 k.p.c., zgodnie z którym Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zdaniem Sądu powód zgłosił dowody w odpowiednim czasie, jak też nie istniało niebezpieczeństwo, że ich uwzględnienie może spowodować zwłokę w rozpoznaniu sprawy. Stąd też

Rozpoczynając rozważania merytoryczne, wskazać należy, że wobec regulacji art. 505 § 1 k.p.c. skuteczne złożenie sprzeciwu przez pozwaną spowodowało, że wydany w sprawie w nakaz zapłaty postępowaniu upominawczym z dnia 22 stycznia 2018 utracił moc.

W niniejszej sprawie powód (...) Bank S.A. w W. wystąpił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej J. K. (1) wymagalnej wierzytelności w związku z wypowiedzianą umową kredytu nr DK/KR-H./ (...) z dnia 5 lipca 2012 r.

Pozwana natomiast podnosząc szereg zarzutów, w tym przede wszystkim o charakterze formalnym, wniosła o oddalenie powództwa.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Podniesione przez pozwaną zarzuty zarówno formalne, jak też w dalszej kolejności merytoryczne, które przemawiać miały za oddaleniem roszczenia, ostatecznie nie zasługiwały na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że nie znajdowały uzasadnionych podstaw wątpliwości strony pozwanej co do należytego umocowania osób reprezentujących powoda w toku procesu. Strona może mieć bowiem więcej niż jednego pełnomocnika upoważnionego do jej reprezentacji w postępowaniu, z których każdy legitymować się będzie tożsamym zakresem umocowania. Możliwość takiej przepisy postępowania cywilnego w żaden sposób nie wyłącza, a wręcz zawierają regulacje potwierdzające istnienie takiego uprawnienia strony (art. 141 § 3 k.p.c.). W niniejszej sprawie w pozwie złożonym w ramach elektronicznego postępowania upominawczego z dnia 8 grudnia 2016 r. powód reprezentowany był przez A. D.. Fakt ten powód wykazał, wykonując zobowiązanie Sądu i przedkładając do akt sprawy pozew złożony w dniu 8 grudnia 2016 r. opatrzony podpisem tego pełnomocnika. Przy tym, co nie budziło wątpliwości, udzielone mu przez powoda pełnomocnictwo obejmowało m.in. umocowanie do występowania z powództwami w postępowaniu nakazowym i upominawczym. Pełnomocnictwo to udzielone zostało w dniu 26 października 2016 r. na czas nieokreślony. Z kolei pełnomocnik D. D. legitymuje się pełnomocnictwem udzielonym mu dnia 30 marca 2017 r., na czas nieokreślony, którym został on umocowany m.in. do reprezentowania swojego mocodawcy także w postępowaniach sądowych (pełnomocnictwo procesowe ogólne). Stąd też wbrew stanowisku pozwanej w sprawie brak wątpliwości, czy i przez kogo reprezentowany jest powód. Okoliczność ta w sposób jednoznaczny wynika z powołanych wyżej, przedłożonych do akt sprawy dokumentów i umocowanie działających w imieniu powoda pełnomocników znajduje podstawę w obowiązujących przepisach prawa.

W dalszej kolejności pozwana argumentowała, że powód nie wykazał by pomiędzy stronami faktycznie została skutecznie zawarta umowa kredytu. Nie mógł się ostać zarzut pozwanej, jakoby powód nie wykazał umocowania do działania w jego imieniu osób, które reprezentowały powoda przy podpisaniu umowy kredytu. Przedstawione przez powoda dokumenty, w sposób jednoznaczny wskazują, że zarówno J. K. (2), jak też R. G., na dzień podpisania umowy, tj. 5 lipca 2012 r. legitymowali się wymaganym pełnomocnictwem do dokonywania takich czynności wspólnie z innym pełnomocnikiem w imieniu banku. Nie zasługiwał także na uwzględnienie zarzut pozwanej, kwestionujący fakt zawarcia pomiędzy stronami umowy kredytu, wobec nieprzedstawienia jej wzorca umowy. Stanowisko to pozostaje w sprzeczności z przedłożonymi do akt sprawy dokumentami, jak też z zasadami doświadczenia życiowego. Zgodnie z art. 384 § 1 k.c. ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy. Podkreślić należy, że Sąd w świetle analizy zaprezentowanego w sprawie materiału dowodowego, nie miał wątpliwości, że pomiędzy stronami została skutecznie zawarta umowa kredytu. Fakt ten wykazany został przedstawionymi do akt sprawy przez stronę powodową dokumentami. W tym zakresie Sąd miał na względzie, że pozwana zgodnie z procedurami powoda, wystąpiła do niego z wnioskiem o udzielenie jej kredytu hipotecznego na zakup nieruchomości. Z treści samego wniosku wynika, że pozwana w sposób jednoznaczny wyrażała zamiar uzyskania finansowania w postaci kredytu, w tym udzielając konkretnych informacji dotyczących jej sytuacji finansowej oraz wskazując dokładne dane nieruchomości jaką zamierzała nabyć za uzyskane środki. Wniosek ten pozwana złożyła w dniu 16 maja 2012 r., tj. na niespełna dwa miesiące przed zawarciem umowy kredytu. W tym okresie pozwana dysponowała czasem by zorientować się co do dokładnych warunków kredytowania, w tym wyjaśniać wszelkie nasuwające się jej wątpliwości w tym zakresie. Wbrew stanowisku pozwanej, w ocenie Sądu analiza przedstawionych do akt dokumentów, prowadzi do wniosku, że powód zgodnie z powołanym wyżej art. 384 k.c. umożliwił powódce zapoznanie się z wzorcem umowy,

w tym przede wszystkim z (...) Bank S.A. Okoliczność otrzymania tego dokumentu w treści umowy potwierdziła sama powódka, oświadczając, że dokument ten otrzymała przed zawarciem umowy, jak też inne dokumenty określone w § 9 ust. 3 lit. c) ppkt i) umowy z dnia 5 lipca 2012 r., wskazując, że z dokumentami tymi zapoznała się i akceptuje ich treść. Co istotne, w kontekście podniesionych przez stronę pozwaną zarzutów, wskazać należy, że zgodnie z treścią przedłożonej do akt sprawy umowy z dnia 5 lipca 2012 r. (...) Bank S.A. stanowił do niej załącznik, o czym mowa już w pierwszych postanowieniach części ogólnej umowy. Stąd też pozwana w celu zabezpieczenia swoich interesów przed podpisaniem umowy winna, zapoznać się z jej treścią. Nie sposób obciążać powoda, jako przedsiębiorcy wykorzystującego w swojej działalności wzorce umów, negatywnymi konsekwencjami działań konsumenta, który pomimo zapewnienia mu możliwości zapoznania się z wzorcem umowy, tego nie czyni. Wskazać należy, że strona pozwana nie naprowadziła jakichkolwiek dowodów mogących skutecznie podważyć fakt przedstawienia jej wzorca umowy. Ciężar dowodzenia w tym zakresie został natomiast na pozwaną przeniesiony wobec przedstawionych przez powoda do akt sprawy dokumentów, w świetle treści których, dopełnił on obowiązków w zakresie udostępnienia pozwanej wzorca umowy.

Wbrew stanowisku pozwanej, za wystarczające dla wykazania wysokości dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia Sąd uznał wyciąg z ksiąg bankowych oraz tabelaryczny wykaz spłat zobowiązań kredytowych przez pozwaną. Zgodnie z art. 95 ust. 1 Prawa bankowego księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Przedstawiony w niniejszej sprawie wyciąg z ksiąg z dnia 7 grudnia 2016 r. opatrzony został pieczęcią banku i podpisany przez osobę odpowiednio umocowaną, co wynika z treści przedłożonego do akt sprawy dokumentu pełnomocnictwa udzielonego D. D.. Stąd też wbrew stanowisku pozwanej, powód w sposób należyty wykazał umocowanie osoby podpisanej na tym dokumencie. Co prawda, zgodnie z ust. 1a powołanego wyżej przepisu art. 95 ustawy Prawo bankowe moc prawną dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym, to jednak nie umniejsza to wartości dowodowej przedłożonego do akt sprawy wyciągu z ksiąg bankowych, który w takiej sytuacji posiada moc dokumentu prywatnego. Przy tym, w świetle przedstawionych już w części dotyczącej oceny dowodów, rozważań poświęconych mocy dowodowej kserokopii dokumentu, nie zasługiwały także na uwzględnienie zarzuty strony pozwanej co do formy przedstawionych przez stronę powodową historii rachunku czy tabelarycznego wykazu spłat rat kredytu przez pozwaną. Podkreślenia bowiem wymaga, że dokumenty te korespondują z przedłożonymi do akt sprawy dokumentami, przede wszystkim w postaci wyciągu z ksiąg bankowych, czy skierowanym do pozwanej wezwaniem do zapłaty z dnia 18 listopada 2015 r. Co do tych dokumentów, Sąd przychylił się też do stanowiska strony powodowej, że jako stanowiące oświadczenie wiedzy brak jest obowiązku wykazania umocowania dla osoby je sporządzającej.

Wbrew stanowisku strony pozwanej, strona powodowa w sposób należyty wykazała, także fakt wypłaty środków przyznanych jej na podstawie umowy kredytowej. Wynikał on w sposób jednoznaczny z przedstawionych dyspozycji uruchomienia kredytu z dnia 30 lipca 2012 r. Zawarta w ich treści adnotacja o uznaniu rachunku konta odbiorcy wskazuje, że środki zostały przekazane przez powoda na wskazane przez pozwaną w dokumencie dyspozycji uruchomienia środków do umowy kredytu nr DK/KR-H./ (...) z dnia 25 lipca 2012 r., opatrzonym jej własnoręcznym podpisem, konta bankowe.

Podkreślić należy, że fakt zawarcia umowy kredytu w dniu 5 lipca 2012 r., a następnie jej realizacji, zarówno przez stronę powodową – tj. przekazania środków do dyspozycji kredytobiorcy, jak też przez stronę pozwaną – tj. ich wykorzystywania, wynika także, jeżeli nie przede wszystkim, z wniosku samej pozwanej z dnia 28 maja 2015 r., w którym wniosła ona o restrukturyzację zadłużenia wobec powstałych zaległości w spłacie kredytu.

Z opisanych wyżej względów stanowisko pozwanej co do braku skutecznego zawarcia umowy kredytowej przez strony, czy też nieprzekazania pozwanej środków finansowych w ramach udzielonego kredytu zgodnie z postanowieniami

łączącej strony umowy, uznać należało za gołosłowne i sformułowane jedynie na potrzeby postępowania w niniejszej sprawie.

Nie znalazła uzasadnionych podstaw także argumentacja pozwanej kwestionująca skuteczność wypowiedzenia łączącej strony umowy kredytu z dnia 5 lipca 2012 r. na mocy oświadczenia powoda z dnia 21 grudnia 2015 r. W toku postępowania powód w sposób należyty wykazał umocowanie osoby reprezentującej go przy wypowiedzeniu umowy kredytowej. Z przedłożonego do akt sprawy pełnomocnictwa nr (...) w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że podpisujący oświadczenie o wypowiedzeniu powyższej umowy kredytowej R. Z., według stanu na dzień tego oświadczenia, posiadał umocowanie do jednoosobowego działania w imieniu powoda, w tym do składania oświadczeń woli w zakresie czynności związanych z wypowiedzeniem dotyczących umów kredytowych. Pełnomocnictwo to, zgodnie z jego treścią jest ważne od dnia 8 kwietnia 2011 r. na czas nieokreślony.

Wbrew stanowisku pozwanej, ziściły się też przesłanki uprawniające powoda do rozwiązania łączącej strony umowy kredytowej, którą to okoliczność w toku postępowania powód w sposób należyty wykazał. W § 8 umowy z dnia 5 lipca 2012 r. strony ustaliły, że powód ma prawo wypowiedzieć umowę kredytu z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, m.in. w przypadku: niewykonania lub nieterminowego regulowania przez kredytobiorcę zobowiązań wobec banku, to jest w przypadku, gdy kredytobiorca zalega w całości lub części z zapłatą dwóch rat kredytu i pomimo wezwania nie spłaci zaległości w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Z przedstawionych do akt dokumentów wynika, że ostatnią dokonaną przez pozwaną wpłatą była spłata w związku z zawartym aneksem restrukturyzacyjnym w sierpniu 2015 r. Pozwana od września do listopada 2015 r. nie uiściła kolejno trzech kwot spłat. Na przestrzeni tych trzech miesięcy, pozwana nie dokonała choćby częściowej wpłaty na poczet którejkolwiek z wymagalnych już rat kredytu. W konsekwencji powyższego, powód wystosował wezwanie, w którym wskazując konkretne kwoty zaległości, zobowiązał pozwaną do ich zapłaty w określonym siedmiodniowym terminie. Bezskuteczny jego upływ skutkowało wypowiedzeniem łączącej strony umowy kredytowej. Tym samym wbrew stanowisku pozwanej, spełnione zostały przesłanki uprawniające do złożenia przez powoda oświadczenia o wypowiedzeniu łączącej strony umowy.

Nie mógł się ostać także zarzut pozwanej jakoby łącząca strony umowy kredytowa nie została skutecznie wypowiedziana wobec skierowania przesyłki zawierającej to oświadczenie na dotychczasowy adres pozwanej, pod którym nie zamieszkuje ona od lipca 2015 r. W niniejszej sprawie poza sporem pozostawała okoliczność, że zarówno wezwanie do zapłaty z dnia 18 listopada 2015 r., jak też następnie oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytowej wysłane zostało przez powoda, na znany mu adres pozwanej, wskazany w treści umowy, tj. ul. (...), (...)-(...) G.. Także poza sporem pozostawało, że oświadczenie o rozwiązaniu umowy odebrała w dniu 4 stycznia 2016 r. matka pozwanej. W tym zakresie jedynie na marginesie zasadnym jest wskazać, że Sąd podziela stanowisko powoda, że istniała możliwość poinformowania pozwanej o skierowanej do niej przesyłce, czy też odmowy jej przyjęcia przez dorosłego domownika, co skutkowałoby zwrotem przesyłki z adnotacją, że pozwana nie mieszka już pod dotychczasowym adresem. Powyższe jednak nie ma zasadniczego znaczenia dla oceny skuteczności wypowiedzenia umowy kredytu. Podkreślić należy, że w toku postępowania pozwana nie kwestionowała faktu, że każdy z wyżej wymienionych dokumentów odebrany został przez osoby przebywające pod adresem ul. (...), (...)-(...) G., który to adres pozwana w umowie podała jako adres do doręczeń. W kontekście powyższego, decydujące znaczenie dla oceny zasadności omawianego zarzutu pozwanej, ma jednoznaczny zapis w treści umowy z dnia 5 lipca 2012 r. Zgodnie z jej brzmieniem, pozwana jako kredytobiorca, zobowiązana była informować bank o każdej zmianie miejsca adresu do doręczeń. Pozwana nie wykazała by dokonała skutecznego zawiadomienia powoda o zmianie adresu do korespondencji. Co prawda pozwana podała, że zgłoszenia w tym zakresie dokonała telefonicznie, ale tej okoliczności nie wykazała, chociażby przez dowód z nagrań rozmów klienta z bankiem. Powszechnie wiadomym jest, że rozmowy telefoniczne klientów z bankami są nagrywane. Pozwana poprzestała w tym zakresie na swoim gołosłownym twierdzeniu, nawet nie wspierając go dowodem z przesłuchania pozwanej w charakterze strony. Ciężar zaś wykazania tej okoliczności spoczywał na pozwanej. Przyjąć zatem należało, że pozwana nie powiadomiła powoda o zmianie adresu do doręczeń. Negatywnymi konsekwencjami zaniechania pozwanej nie można zaś obciążać powoda, który kierując się postanowieniami umowy kierował korespondencję na wskazany przez pozwaną adres do doręczeń.

Przechodząc do oceny zarzutu pozwanej co do zastosowania przez powoda w łączącej strony umowie kredytowej klauzul abuzywnych, wskazać należy, że wobec rezygnacji pozwanej z możliwości złożenia zeznań w niniejszej sprawie, podstawą rozstrzygnięcia także w tym zakresie był materiał dowodowy dotychczas zgromadzony w sprawie. W aktualnym stanie prawnym Sąd nie jest bowiem zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów w procesie cywilnym spoczywa bowiem niemal wyłącznie na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Oznacza to funkcjonowanie w procesie cywilnym zasady kontrydiktoryjności i odstąpienia od odpowiedzialności sądu orzekającego za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony (por. wyrok SN z dnia 16 grudnia 1997 r. II UKN 406/97, OSNAP 1998/21/643, wyrok SN z dnia 17 grudnia 1997 r. I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76 z glosą aprobującą A. Zielińskiego, Palestra 1998/1-2/204, K. Kołakowski, Dowodzenie w procesie cywilnym, Wyd. ZPP, Warszawa 2000, s. 74–89). W myśl zatem ogólnych zasad na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia okoliczności uzasadniających jego roszczenie (tak też Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 3 października 1969 r., II PR 313/69, OSNCP 9/70, poz. 147), natomiast na pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jego wnioski o oddalenie powództwa (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, nie publ.). Z tych też powodów Sąd rozstrzygał tylko w oparciu o dowody przedstawione przez strony.

Jak stanowi art. 385¹ § 1 k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne); nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Jako klauzule niedozwolone, pozwana wskazała zapis § 8 ust. 1 lit. a) i b) umowy, zgodnie z którym, bank ma prawo wypowiedzieć m.in. umowę kredytu z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, a w razie zagrożenia upadłością Kredytobiorcy z zachowaniem 7-dniowego okresu wypowiedzenia w przypadku: niedotrzymania przez Kredytobiorcę któregokolwiek z warunków udzielenia kredytu lub pożyczki (a), niewykonania lub nieterminowego regulowania przez Kredytobiorcę zobowiązań wobec banku, to jest w przypadku, gdy kredytobiorca zalega w całości lub w części z zapłatą dwóch rat kredytu/pożyczki i pomimo wezwania nie spłaci zaległości w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania (b).

Zgodnie z powołanym wyżej art. 385¹ § 1 k.c. przesłankami abuzywności omawianych postanowień ma być ich sprzeczność z dobrymi obyczajami i rażące naruszenie interesów konsumenta. Nie ulega kwestii, że oba warunki muszą wystąpić łącznie. W związku z powyższym należało w pierwszej kolejności skonkretyzować pojęcie dobrych obyczajów i rażącego naruszenia interesów konsumenta.

Do dobrych obyczajów, uczciwości kupieckiej zalicza się przede wszystkim wymaganie od przedsiębiorcy wysokiego poziomu świadczonych usług oraz stosowania we wzorcach umownych takich zapisów, aby dla zwykłego konsumenta były one jasne, czytelne i proste, a ponadto by postanowienia umowne w zakresie łączącego konsumenta z przedsiębiorcą stosunku prawnego należycie zabezpieczały interesy konsumenta i odwzorowywały przysługujące mu uprawnienia wynikające z przepisów prawa. Jako sprzeczne z dobrymi obyczajami kwalifikowane są w szczególności wszelkie nielojalne postanowienia, prowadzące do naruszenia równowagi kontraktowej pomiędzy stronami. Podobnie o rażącym naruszeniu interesów konsumenta można mówić w przypadku nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków ukształtowanych na jego niekorzyść (por. wyrok SO w Poznaniu z dnia 14 lipca 2017 r. w sprawie I C 1572/16, LEX nr 2403485). Jeśli określone postanowienie odpowiadać będzie kryteriom abuzywności i zaliczone zostanie do niedozwolonych postanowień umownych, wówczas w myśl § 2 komentowanego przepisu nie wiąże ono konsumenta, przy czym strony są związane umową w pozostałym zakresie. Odnosi się to także do postanowień wzorca, jeśli miał on zastosowanie. Wspomniane niewiązanie konsumenta oznacza bezskuteczność danego postanowienia i następuje ex lege (zob. E. Łętowska, Umowy, s. 343). Bezskuteczność dotyczy całej klauzuli abuzywnej, a nie tylko jej części w zakresie, w jakim jest ona niedopuszczalna (zob. M. Jagielska, Nowelizacja, s. 701), nadto różni ją od

nieważności to, że niedopuszczalne byłoby uznanie całej umowy za bezskuteczną w przypadku, gdyby z okoliczności wynikało, iż bez owych postanowień czynność nie byłaby dokonana (zob. Z. Radwański, *Zobowiązania*, s. 149, podobnie SA w Lublinie w wyrok z dnia 28 maja 2015 r., I ACa 86/14, *Legalis*). W miejsce bezskutecznych postanowień treść stosunku zobowiązaniowego wyznaczają przepisy dyspozytywne (por. E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), *Kodeks cywilny. Komentarz*, wyd. 8, Warszawa 2017, *Legalis*). Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu powołane wyżej postanowienia łączącej strony umowy nie spełniały kryteriów abuzywności. Wbrew stanowisku pozwanej, postanowienia te w sposób jednoznaczny określają sytuacje, w których bank jest uprawniony do wypowiedzenia kredytobiorcy umowy kredytu. Postanowienia te oceniać należy, w kontekście treści łączącej strony umowy. Ta w sposób jasny i szczegółowy określa warunki udzielenia kredytu i w tym zakresie osoba działająca z wystarczającym rozeznaniem, ma pełną świadomość spoczywających na niej obowiązków. Powód także precyzyjnie określił przesłanki, których zaistnienie uprawnia go do wypowiedzenia łączącej strony umowy na podstawie § 8 ust. 1 lit. b) umowy. Stąd też stanowisko pozwanej, jakoby powołane wyżej postanowienia umowy nie określały jasnych, przejrzystych i sprawdzalnych kryteriów nie znajduje uzasadnienia w kontekście ustalonych w niniejszej sprawie okoliczności faktycznych. Sąd przychylił się także do stanowiska strony pozwanej, że omawiane postanowienia, w istocie stanowią usankcjonowanie rozwiązań istniejących na mocy obowiązujących przepisów prawa. Znajdują one odzwierciedlenie w pełni w treści art. 75 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe, zgodnie z którym; w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu (...). Termin wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 1, o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy - 7 dni. Stąd też zarzut strony pozwanej o abuzywności powołanych wyżej postanowień umowy nie zasługiwał na uwzględnienie. Co istotne omawiane postanowienia, nie figurują w rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. Z kolei zgodnie ze stanowiskiem doktryny dopiero umieszczenie postanowienia klauzuli umownej w rejestrze powoduje, że posłużenie się nią będzie miało skutek wprowadzenia do umowy elementu bezwzględnie przez prawo zakazanego (por. art. 58 k.c. i wskazane tam skutki). Wpis do rejestru oznacza zatem, że od tej chwili klauzula taka jest zakazana we wszystkich wzorcach umów. Stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2, może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów – art. 23a ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080 z późn. zm. (uchwała SN z dnia 13 lipca 2006 r., III SZP 3/06, OSNP 2007, nr 1–2, poz. 35) (*Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom III. Postępowanie rozpoznawcze*, Ereciński T. (red.), Gudowski J., Weitz K., stan prawny 01.06.2016 r., LEX el). Nadto w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym nie znalazło potwierdzenia stanowisko strony pozwanej jakoby kwestionowane postanowienia wypełniało swoją dyspozycją cechy wskazanych przez pozwaną klauzul z tzw. szarej listy klauzul. W tym aspekcie pokreślenia wymaga, że pozwana, wbrew swojemu stanowisku prezentowanemu w toku postępowania, zgodnie z § 18 Regulaminu kredytowania hipotecznego (...) Bank S.A. była uprawniona do wypowiedzenia łączącej strony umowy kredytu. Stąd też, brak podstaw do sformułowania twierdzenia, że kwestionowane postanowienia godzą w równowagę kontraktową stron.

W kontekście dokonanych w sprawie ustaleń, nie zasługiwał na uwzględnienie także zarzut strony pozwanej o abuzywnym charakterze postanowienia zawartego w § 9 ust. 3 lit. c) ppkt i) umowy. Ocena tego postanowienia winna być w ocenie Sądu dokonywana z uwzględnieniem konkretnych, zaistniałych w sprawie okoliczności faktycznych. Z kolei analiza przedstawionych do akt sprawy dokumentów, wskazuje, że wbrew stanowisku pozwanej, powód zapewnił jej możliwość zapoznania się m.in. z Regulaminem Kredytowania Hipotecznego przed zawarciem umowy. Co już wyżej zostało wskazane, w ocenie Sądu wniosek ten jest uzasadniony nie tylko w kontekście kwestionowanego przez pozwaną zapisu, ale wobec treści samej umowy, w której powód w sposób bezpośredni i jednoznaczny odnosi się do tego dokumentu jako stanowiącego jej integralną część, już w początkowej części ogólnej umowy. Stąd też zdaniem Sądu pozwana miała możliwość zapoznania się z tym dokumentem, a jej stanowisko kwestionujące ten fakt prezentowane jest jedynie na potrzeby postępowania w sprawie celem realizacji przyjętej linii obrony. Z tego względu,

w zaistniałych w niniejszej sprawie okolicznościach, nie znajdowało uzasadnienia stanowisko pozwanej, jakoby omawiane postanowienie wprowadzało fikcję doręczenia przez przedsiębiorcę wzorców umownych przed zawarciem umowy. Przykładowe zapisy klauzul niedozwolonych umieszczone w rejestrze prowadzonym przez UOKiK powołane przez pozwaną, wbrew stanowisku pozwanej, nie korespondują z treścią omawianej klauzuli zawartej w § 9 ust. 3 lit. c) ppkt i) umowy. Strona pozwana zdaje się nie zauważać, że w postanowieniu tym powód w sposób szczegółowy określa z jakimi dokumentami pozwana mogła się zapoznać, odnosząc się w kolejności do każdego z nich. Brak w nim zapisu o ewentualnym braku prawa pozwanej do kwestionowania dokumentów, czy też sformułowań wskazując na rzekomą możliwość negocjacji treści poszczególnych dokumentów przez pozwaną. Stąd też postanowienie to należało uznać za dozwolone, a tym samym wiążące pozwaną, jako stroną umowy.

W świetle powyższego, Sąd doszedł do przekonania, że powód sprostał obowiązkowi w zakresie wykazania zarówno podstawy, jak i wysokości dochodzonej kwoty, a także skuteczności wypowiedzenia umowy kredytowej z dnia 5 lipca 2012 r. prowadzącej do wymagalności roszczenia. Podkreślenia wymaga, że w toku postępowania kwestionując roszczenie powoda co do zasady i wysokości, pozwana ograniczyła się jedynie do zarzutu prekluzji dowodowej powołując się na regulację art. 207 § 6 k.p.c. i art. 217 § 2 k.p.c. oraz do podważania formy przedłożonych przez powoda dowodów, odmawiając im wartości dowodowej. W świetle przedstawionych wyżej rozważań, ta linia obrony pozwanej nie znalazła uzasadnionych podstaw. Jednocześnie strona pozwana nie naprowadziła jakichkolwiek dowodów, w tym także rezygnując z możliwości złożenia zeznań w toku postępowania, stąd też uznać należało, że pozwana ostatecznie nie zakwestionowała przedstawionych przez powoda dokumentów, w szczególności nie podważyła zawartych w nich informacji. W kontekście takiej postawy procesowej pozwanej, Sąd odpowiednio znaczenie zgodnie z art. 233 § 2 k.p.c. nadał także odmowie przedstawienia przez pozwaną historii z rachunku bankowego pozwanej nr (...) za okres od 13 lipca 2012 r. do 21 grudnia 2015 r. i ewentualnie innych wpłat dokonywanych na poczet umowy nr (...), pomimo zobowiązania Sądu w tym zakresie nałożonego na stronę pozwaną postanowieniem z dnia 5 czerwca 2018 r.

W realiach niniejszej sprawy ostatecznie za uzasadnione należało uznać stanowisko powoda, że pozwana w istocie uznała roszczenie powoda wynikające z łączącej strony umowy kredytu. Uznanie roszczenia stanowi czynność, w której dłużnik potwierdza swe zobowiązanie, zasadniczo mając na celu jego ustalenie lub zabezpieczenie. Przyjmuje się przy tym, że do uznania roszczenia może dojść nie tylko formalnie, czyli niejako wprost, ale również poprzez każde zachowanie dłużnika przyznające obowiązek świadczenia. Takie uznanie długu, nazywane niewłaściwym, jest oświadczeniem wiedzy. Nie musi towarzyszyć mu zamiar ani nawet świadomość wywołania skutków prawnych, a wynika ono z każdego takiego zachowania zobowiązanego, które świadczy o jego świadomości bycia dłużnikiem i uzasadnia przekonanie wierzyciela kierującego się powszechnie przyjętymi regułami znaczeniowymi o woli dobrowolnego spełnienia przez dłużnika świadczenia. Skoro uznanie może być dokonane w sposób wyraźny lub dorozumiany przez czynność czysto faktyczną, to oczywistym jest, że nie musi ono wskazywać ani podstawy prawnej, ani wysokości uznawanego roszczenia (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 30 października 2013 r. I ACa 484/13). Uznanie niewłaściwe długu jest aktem wiedzy dłużnika - deklaratywnym stwierdzeniem, że taki obowiązek istnieje, że dłużnik nie zamierza uchylić się od jego wypełnienia. Skutkiem uznania niewłaściwego długu jest przerwanie biegu przedawnienia. Skutek ten nie jest uzależniony od uznania długu w określonej wysokości. Wynika to między innymi z faktu, że uznanie niewłaściwe długu nie dotyczy faktów obiektywnych, lecz stanu wiedzy podmiotu składającego oświadczenie. Przy uznaniu niewłaściwym wystarcza, aby dłużnik uznał dług co do zasady (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 lutego 2005 r., I CK 580/04, LEX nr 301787, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 30 października 2009 r. I ACa 331/09). Sens instytucji uznania roszczenia polega na tym, że dłużnik zapewnia wierzyciela o wykonaniu zobowiązania, w związku z czym wierzyciel nie musi obawiać się wpływu przedawnienia roszczenia, gdyż uznanie powoduje przerwanie biegu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.), na skutek którego przedawnienie zaczyna biec na nowo (art. 124 § 1 k.c.). Uznanie jest więc przejawem lojalności dłużnika, w stosunku do wierzyciela i zapobiega wytaczaniu niepotrzebnych procesów. Uznanie niewłaściwe polega na tym, że dłużnik nie składa wprawdzie wyraźnego oświadczenia o uznaniu roszczenia, lecz na podstawie objawów jego zachowania kontrahent może zasadnie przyjmować, że dłużnik ma świadomość ciężącego na nim zobowiązania i ma zamiar dobrowolnego spełnienia świadczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2011 r. I CSK 703/10, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 marca 2013 r. VI ACa 1214/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z

dnia 9 grudnia 2014 r. I ACa 1263/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 6 września 2012 r. I ACa 622/12). W kontekście powyższego, w ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że zachowaniem spełniającym przesłanki uznania niewłaściwego był wniosek pozwanej o restrukturyzację zobowiązań wynikających z umowy kredytowej z dnia 10 czerwca 2016 r. W treści tego dokumentu pozwana w sposób jednoznaczny odniosła się do posiadanego względem banku zadłużenia, proponując nowe warunki jego spłaty wobec jej trudnej sytuacji majątkowej. Tym samym, nie zasługiwało na uwzględnienie stanowisko pozwanej, jakoby jej wniosek o restrukturyzację zadłużenia stanowił jedynie wolę ewentualnego podjęcia rozmów w przedmiocie ustalenia formy spłaty zobowiązań.

Poddając ocenie zgłoszone przez powoda żądanie zasądzenia dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie, Sąd wziął pod uwagę, że zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W myśl zaś art. 481 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. W rozpoznawanej sprawie odsetki za opóźnienie zastrzeżone zostały w wysokości czterokrotności oprocentowania kredytu lombardowego NBP, z tym zastrzeżeniem, że w żadnym czasie ich wysokość nie może przekroczyć maksymalnych odsetek z tytułu opóźnienia. W konsekwencji powodowi należne są odsetki ustawowe za opóźnienie w takiej wysokości i takie też podlegały zasądzeniu na jego rzecz. Podkreślić przy tym należy, że brzmienie przepisu art. 481 k.c. uległo zmianie z dniem 1 stycznia 2016 r., niemniej jednak również i przed tą datą uregulowane tym przepisem odsetki były odsetkami ustawowymi za opóźnienie i przysługiwały wierzycielowi za czas opóźnienia dłużnika w spełnieniu świadczenia.

Wobec wypowiedzenia pozwanej umowy kredytu, kwota niespłaconego kapitału stała się wymagalna. Jak to już wcześniej wskazano pozwana nie spłaciła należności z tego tytułu, a w konsekwencji, pozostając w opóźnieniu w zapłacie tej należności, zobowiązana jest do zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie. Powód domagał się zasądzenia na swoją rzecz odsetek umownych od kwoty kapitału od dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku stwierdzającego zadłużenie pozwanej (7 grudnia 2016 r.) do dnia zapłaty, jak i skapitalizowanych odsetek) za okres od dnia wniesienia pozwu (8 grudnia 2016 r.) do dnia zapłaty. Żądanie to było zasadne. Należy podkreślić, że dochodzone pozwem skapitalizowane odsetki umowne w kwocie 2.463,17 zł zostały naliczone za okres korzystania z kapitału w wysokości 3,99% od dnia 7 września 2015 r. do 4 lutego 2016 r., natomiast skapitalizowane odsetki w kwocie 10.665,54 zł zostały naliczone od kwoty niespłaconego kapitału za okres od 30 września 2015 r. do 6 grudnia 2016 r. W konsekwencji uwzględnienie żądania powoda zasądzenia dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie od tych należności za wskazane wyżej okresy znajduje uzasadnienie w art. 482 § 1 k.c., od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa.

To mając na uwadze, w punkcie 1 wyroku, Sąd na podstawie art. 353 § 1 k.c. zasądził od pozwanej na rzecz powoda 141.677,49 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, jednak nie wyższymi od odsetek maksymalnych, liczonymi od kwoty 128.533,78 zł od dnia 7 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 13.128,71 zł od dnia 8 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu, obejmujących opłatę sądową od pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym w wysokości 1.771 zł, opłatę uzupełniającą od pozwu w kwocie 5.313 zł, opłatę od pełnomocnictwa 17 zł, opłaty notarialne za poświadczenie dokumentów 4,92 zł, 4,92 zł, 24,60 zł, 24,60 zł, 24,60 zł, 24,60 zł, 9,84 zł, 4,92 zł, 4,92 zł (łącznie 7.226,24 zł) Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwaną jako stronę przegrywającą, o czym orzekł w punkcie 2 wyroku.

/-/ SSO Magdalena Ławrynowicz